

Литерарни и ликовни радови

Ово време и ја у њему

Целог живота се за нешто спремамо. Учени смо да живот и људи неће стати због нас. Али, ипак, имам утисак да цео свет сада стоји и чека.

Свако време носи својај искушења, правила и препреке. Постоји лакши и тежи пут. Лакши је онај утабан којим многи иду, које је ово време и друштво направило. Тежи пут је онај којим нису прошли многи, кривудава, трновита, страшно. Неки су довољно смели да скрену туда без обзира на многобројне препреке, страхове, искушења. Неки људи имају таман довољно смелости да туда прођу, али се у једном тренутку пут укрсти са оним лакшим и, онда, туда наставе.

Стојим на раскрсници, пред избором. Имам утисак да сви гледају куда ћу поћи, да је цео свет стао и да чека. Ако пођем лакшим путем, стићи ћу лакше до циља, али не свог. Ако кренем тежим, биће то дуга шетња, а и тежа. Ипак, мислим да ће на крају бити вредна.

Кад сам била мала, имала сам другачије мишљење, слично, али не исто. Хтела сам да никад не паднем, хтела сам да будем неустрашива и храбра, да се ничег не плашим. Та мала девојчица би изабрала лакши пут - због страха и падова, због притиска друштва, живота, овог времена.

Променила сам се и више немам жељу да избегавам падове, знам да је важно да учим. Ма шта ово време и људи рекли, важно је да научиш да падаш - тајна у падању је да опет устанеш, ма како пао, ма шта други кажу или ураде. А што се неустрашивости тиче, такви су само наивни. Са страхом се треба суочити. Треба да поздравимо тог необичног госта и слушамо шта има да нам поручи, зато што страх долази само кад се нешто спрема.

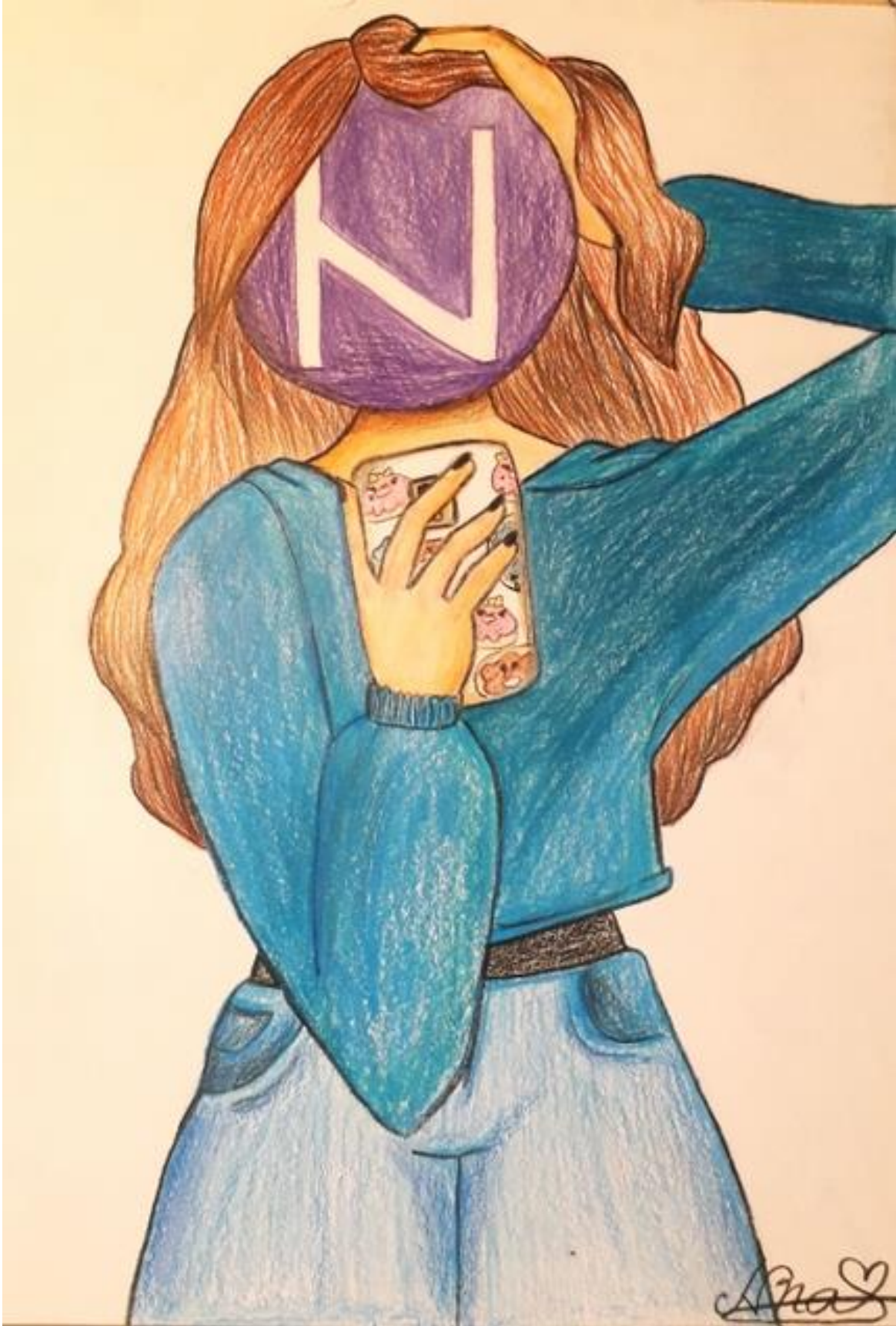
Потрудићу се да то упамтим. Није битно у ком времену живим, или који ћу пут изабрати, свеједно ћу морати да научим да падам и суочим се са страхом.

Маша Гавриловић VII₂

Лена Ковачевић II₁

Online nastava i Google Meet

Уметност

Уметност је онај осећај кад гледаш у море,
То је разлог зашто одрасли имају боре.

Уметност, то је онај поглед о коме данима размишљаш,
И сви они сценарији које пред спавање замишљаш.

И кад се због песме расплачеш,
И због новог дела књиге радујеш.

Кад се насмејеш док с другарима причаш о успоменама,
И кад те заболи јер се изгубиш у старим сликама.

Уметност јесу и филмови, скулптуре и познате књиге,
Али су и твој начин да побегнеш од стварности и заборавиш на све бриге,

Уметност је оно што те мотивише да ствараш,
Да се насмешиш и боље осећаш.

Нефели Папамали VII₁

Уметност

Уметност је жеља за бегом од невоља.
Уметност је посебан свет
у коме нестане кад легнемо у кревет.

Сви кажу да су
уметност филмови и књиге.
Али мислим да лажу
јер уметност решава и бриге.

Све је уметност на
посебан начин.
Уметност је, такође, кад
неком кажеш да га волиш,
па му је све слађе,
а ти ћеш још више да га заволиш.

Уметност је начин на који ходаш,
било да трчиш, скачеш, гегаш.
Уметност је срећа, жеља горућа.

Све у свему,
уметност је лекција живота,
чију тему не схватамо
све док не замислимо,
што је дивота.

Уметност нас окружује,
својом лепотом зрачи,
чак и људе здружује,
лек је најјачи.

Нађа Станимировић VII₂

Матеј Цветковић V₃

Уметност

Ања Поповић IV₃

Ти

Године пролазе, ласте долазе
Миришљави цветови као разнобојни светови.
Прекрили ливаду, сјајну, оживелу.
А кад падне мрак, умири се парк.
И даље...
Крај окна прозора мога,
одједном прамен угледам,
као нарцис, жуте боје, омиљене моје.
Посматрала сам га преко прозора сваки дан.
Да ли си то био ти, или је то био сан?
Изгледао је као нека звезда сјајна,
која је блистала свакога дана.
Да му приђем, то се нисам усудила.
Само знам да сам се заљубила.

Нађа Ал Саид VII₁

Кендра Ким Митровић IV₃

Мој сан

Мој је сан да се сваког дана будим насмејан
јер ко се буди насмејан, њему је сваки дан леп као сан.
У сну ја могу све, то добро знам.
И да скочим више и да закукам.
Зато чекам да дође тај дан...
Да ми дан буде као сан.

Љубиша Кљајић VII₁

Дечак Алек и пас Макс

У једном граду у ком су улице биле уске, а куће збијене, без много зеленила и паркова за шетњу у једној згради од три спрата живео је дечак Алек са оцем и са својим псом Максом.

Алек је ишао у школу и био је шести разред, а када би се вратио из школе, често је био сам са својим псом, јер му је отац често радио до увече. После школе би одмах завршио домаћи да би му остало време да се игра са својим псом. Алек је много волео свог пса, бринуо је о њему. Увек су у шетњи ишли до шумице која се налазила близу његове куће. Макс га је често вукао и желео је да трчи, али га Алек није пуштао јер се бојао да оде далеко и да га изгуби. Једног дана Алеку је пукао поводац и Макс је мислио да га је Алек пустио и од велике среће почео да трчи по шумици. Алек га је дозивао, али је Макс већ отишао далеко. Дечак га је свуда тражио, али ништа. Онда је кренуо кући мислећи да га Макс тамо чека. До куће је плакао и надао се да ће га ускоро видети, пао је већ мрак и није могао да га више тражи, па је решио да га тражи сутрадан после школе. Следећег дана је одмах отрчао до шумице. Док је шетао по шумици, дошао је до једне куће која је била мала у којој је живео Сем. У граду су га сви знали, био је стар и није се много дружио, али је био добар и мудар. Често је седео испред куће, читао књигу и посматрао све који су се шетали шумом. Када се Алек приближио кући, испред ње никога није видео, али је чуо свог пса Макса. Покуцао је на врата, али му нико није отворио, па је одлучио да уђе у кућу. У кући никога није било, али је видео свог пса који је био закључан у три кавеза који су били три различите величине. Алек је онда покушавао да отвори кавезе и ослободи Макса, али није могао. У том моменту Сем се појавио на вратима.

Сем: Често сам те виђао у шуми док си се шетао са својим псом, али никад нисам видео да си га пустио да трчи, иако је пас показивао да жели да га пустиш.

Алек: Нисам га пуштао јер се бојим да ће се изгубити.

Сем: Пас мора да се истрчи, то му је потребно, а и воли да се игра са тобом и да му ти бацаш гране, а он да ти их доноси.

Алек: Бојим се да ћу га изгубити, он је и овако срећан иако га ја не пуштам.

Сем: Не, није срећан довољно, нема слободу, а зна да ти немаш поверења у њега.

Алек: Није тачно, нисте у праву! Можете ли да га пустите?

Сем: Не желим да га пустим јер ти мораш да престанеш да се плашиш и да верујеш свом псу. Видиш ли ове три велике дрвене ограде око куће?

Алек: Видим.

Сем: Ти ћеш свакога дана после школе долазити, шмирглаћеш по једну ограду. То је врло тежак посао, треба да се много трудиш. Ако волиш свог пса, ти ћеш успети да урадиш једну ограду за тај дан. А ја ћу увече да проверим и ако си добро урадио, откључаћу један кавез. Тако ћеш долазити три дана. Да ли смо се договорили?

Алек: Јесмо, ја ћу се потрудити да урадим како сте рекли, јер волим свог пса.

Сем: У реду, видимо се сутра.

Алек: Довиђења.

Док је ишао кући, Алек је размишљао и питао се да ли он то може. Мислио је да је можда Сем био у праву, да не сме да се боји, него мора да верује у себе и да се потруди да заврши једну ограду тог дана.

Сутрадан после школе Алек је отрчао до Семове куће. Одмах је почео да ради да би стигао до вечери да заврши. Толико је јако стругао да су почеле брзо да га боле руке. У задњем моменту, кад је Сем излазио из куће да види да ли је завршио, Алек је последњи део ограде завршавао.

Сем: Одлично си урадио, завршио си део ограде, а ја ћу да откључам један кавез.

Алек: Хвала Вам. Видимо се сутра.

Следећег дана је све урадио и Сем је откључао и други кавез, трећег дана је завршио и раније и Сем је откључао трећи кавез. Макс је био слободан и одмах је отрчао до Алека, почео да скаче и да га лиже од среће и радости јер је слободан и близу свога пријатеља.

Сем: Видиш, Алек, како је срећан твој пас. Тако изгледа пас који је стварно срећан, слободан, а опет те неће напустити. Ти си знао да је напорно стругати ограду и првог дана си се бојао да нећеш стићи да све завршиш. Да ли си нешто научио?

Алек: Јесам, не смем да се бојим, треба да верујем у себе и да будем упоран у ономе што радим, а сад видим да Макс ипак није био довољно срећан. Сад ћу се више трудити да победим свој страх и више ћу пуштати Макса да трчи јер знам да ће ми се увек вратити.

Сем: У реду, верујем ти и сад је време да идеш својој кући.

Алек је срећно кренуо кући. Наредних дана је пуштао Макса да трчи све дуже и дуже. Враћали су се кући срећни и задовољни.

Александар Јелић VII₁

Сара Гмитровић VII₁

Петра Голубовић VII₁